

ABEL

the disappeared...

Fortnightly

Bilingual

[Mabelfortnightly@gmail.com](mailto:Abelfortnightly@gmail.com)

Issue No. 22 2021 December-30

[+14167669544](tel:+14167669544)

Designed by Samantha

Editor: Arumugam Gopal

Special Editor: Thozhar Thiagu

THE REFUGEE CRISIS IN TAMILNADU

Tamil Nadu is a state of India and Tamil Nadu's refugee crisis is part of India's refugee crisis. Not to deny Tamil Nadu has a special place in the refugee map of India.

According to the Sri Lankan Tamil Refugees Census done and published by the Government of Tamilnadu on 01. 06. 2021 there are 106 camps and two special camps (Ramanathapuram and Thiruchirapalli). There are 18,944 families with 58,822 refugees

inside the camps and 13, 533 families with 34,122 refugees outside the camps. And also there are 70 Tamil refugees in two special camps and 20 families with 80 Rohingya refugees from Myanmar at Kelampakkam, Chennai, Tamil Nadu.

India has indeed refugees, but does not have any law on the recognition, registration and treatment of refugees. And this is the root of the problem.

India has signed the Universal Declaration of Human Rights, 1948. Article 13 of the UDHR guarantees the right of everyone to leave any country including one's own and return to it. Article 14 guarantees the right of everyone to seek and to enjoy in other countries asylum from persecution. So India has an international obligation to respect the rights of asylum-seekers. But India has not yet signed the United Nations Convention on the Status of Refugees, 1951 and the Protocol, 1967. It has consistently refused to do so. In UPR II, (UPR – Universal Periodic Review) India has not accepted the recommendation made by UNHCR to ratify the conventions relating to refugees and stateless persons. India has indeed refugees, but does not have any law on the recognition, registration and treatment of refugees. Therefore India treats the Sri Lankan Tamil refugees as shelter-seekers, illegal migrants or foreigners (according to the Foreigners Act), but not as refugees as directed by UNHCR.

Nor does India have a national law relating to refugees. This of course leads to the unjust and arbitrary treatment of refugees. The refugees' right against refoulment is often violated and they are deported against their will.

India's failure to sign international treaties and adopt a lawful process through a national law relating to asylum-seekers and refugees has been the reason why the Government of India could adopt the notorious Citizenship Amendment Act, which discriminates between religions and is

therefore unconstitutional.

India should let the United Nations High Commission for Refugees operate in full strength in all the cities and do refugee registration and offer all kinds of services to refugees. The UNHCR should be allowed to act independently without any interference from the governments.

India can make amends by using the auspices of the South Asian Association for Regional Cooperation to consider the 2004 South Asian Declaration on Refugees and the Eminent Persons Group's proposed National Model Law, which formulated an ideal law on refugees with global human rights standards.

This law is based on international conventions and the 1984 Cartagena Declaration on Refugees. The key elements are the expanded definition of a refugee, the refugee determi-

nation test, the inclusion of ethnicity and sex criterion, and dual citizenship. Moreover, India could evolve a regional approach to enunciate the rules and regulations for protecting the refugees in South Asia.

The absence of national legislation on refugees has placed refugee rights in a vacuum, and such rights are regarded as privileges that can only be claimed by those refugees who are politically advantageous for the power structures in the host country. The UN Refugee Convention could be considered as the basis of domestic refugee law.

Tamil Nadu is of course helpless in filling this legal vacuum relating to the rights of refugees. It can only speak of the welfare of the refugees in its care as if their welfare can be protected and promoted even without guaranteeing their rights.

The refugees from Lanka, otherwise called the Tamil Eelam refugees, have been stateless for decades with no light at the end of the tunnel. Yes, they do not see any prospect of re-

turning to their homeland in the near future as the situation there is not regarded safe and conducive, nor do they have a chance of attaining Indian citizenship, even on a provisional basis. Even though the Government of Tamil Nadu appears to support them in their quest for Indian citizenship, the Union Government would not even consider their demand.

By way of solving the issue of citizenship to Tamil 'refugees' of Indian origin who are actually repatriates the Government of India must conduct a survey in the refugee camps and outside in Tamil Nadu for tracing out those 'refugees' who are of Indian origin. They must be granted Indian citizenship as per the 1964 Agreement signed by the two Prime Ministers, Mr. Sastri and Mrs. Sirimao Bandaranaike on granting citizenship to the Hill Country Tamils of Indian origin. It is an international legal obligation for the Government of India to grant citizenship to such repatriates, which must be done without further delay.

The political and civil rights of the Tamil Eelam refugees and their economic rights should be protected in law and practice by the powers that be.

The Tamil Eelam refugees should not be discriminated against on the basis of their collective political outlooks.

The right to education and to employment relating to Tamil refugees should be honored and they should be treated on a par with the citizens of this country.

The rehabilitation aid provided by the Government should be on a proportion to their needs and should not be mere doles.

The refugee camps should be suitable for decent human dwelling and should in all ways respect their right to human dignity.

The misuse of the Foreigners Act to imprison certain refugees in special camps for indefinite periods is an atrocity against the humanity of the refugees. These camps should immediately be closed down, and their present inmates set at liberty.

Difference between ICJ and ICC, important facts

Nilofar Naaz

<i>Difference between ICJ and ICC</i>		
FEATURE	ICJ	ICC
Year Court Established	1946	2002
Languages	English, French	English, French
UN- relationship	Official court of the U.N., commonly referred to as the World Court.	Independent. May receive case referrals from the UN Security Council. Can initiate prosecutions without UN action or referral.
Location	The Hague, The Netherlands	The Hague, The Netherlands
Jurisdiction	U.N. member-states (i.e. national governments)	Individuals

How many of you get confused between The International Criminal Court (ICC and not the cricket board) and the International Court of Justice (ICJ). Well, we will make it easy for you to know the difference between ICJ and ICC.

Before we begin to explain the difference between ICJ and ICC, here's a simple explanation: ICC and ICJ are two big-shot names in the sphere of International Law.

The International Court of Justice (ICJ) is the primary judicial branch of the United Nations. Situated in the Peace Palace in The Hague, Netherlands, the court settles legal disputes submitted to it by states and provides advisory opinions on legal questions submitted to it by duly authorized international branches, agencies, and the UN General Assembly.

The International Criminal Court (ICC) is an intergovernmental organization and international tribunal that has its headquarters in The Hague in

the Netherlands. The ICC has the jurisdiction to prosecute individuals for the international crimes of genocide, crimes against humanity, and war crimes.

The ICC is intended to complement existing national judicial systems and it may therefore only exercise its jurisdiction when certain conditions are met, such as when national courts are unwilling or unable to prosecute criminals or when the United Nations Security Council or individual states refer investigations to the Court.

So a pertinent question can lurk in the minds of our readers as to what is the difference between the two bodies of Justice? Let us zoom into the differences between ICC and ICJ.

Difference between ICJ and ICC

Listed below are key differences between ICJ and ICC.

– Relationship with the United Nations

The International Criminal Court is an independent organisation and is not a part of the United Nations. However, they do work alongside each other and the United Nations Security Council can refer to situations involving international crimes to the ICC.

The International Court of Justice is an integral part of the United Nations and acts as its primary judicial branch. In fact, the United Nations Security Council enforces the rulings and judgements passed by this court.

– Number of members and composition

The International Criminal Court has around 105 members. Some countries, like the United States, have never joined the ICC due to concerns regarding ceding their sovereignty to an international body. It is interesting to note that our country is also not a part of the ICC. The International Criminal Court is made up of 18 judges who make decisions on international criminal matters, where each judge serves a nine-year term.

The International Court of Justice has as its members all the members of the United Nations, which means around 193 countries. So, the ICJ is a bigger organization than the ICC. The International Court of Justice constitutes 15 judges where each of them, like those in the ICC, also serve a nine-year term. They are elected by the UN General Assembly and the UN Security Council, with 5 judges being elected every 3 years to ensure continuity within the court. There is an informal understanding that the seats for the judges shall be distributed according to geographic regions, hence there are 5 seats for Western countries, 3 for African states, 2 for Eastern European states, 3 for Asian states and 2 for Latin American and Caribbean

states.

– *Derivation of authority*

Both these organisations derive the authority to conduct their affairs and perform their functions by certain international treaties or statutes that are signed and ratified by nations of the world. The International Criminal Court derives its authority from the Rome Statute, which was ratified and became executable in 2002. There are certain countries, like the United States of America, which have ratified this treaty but have not become a party to the ICC over concerns regarding the succession of their sovereignty and power to the International Criminal Court.

On the other hand, the International Court of Justice derives its authority from the Charter of the United Nations, which was signed by all the members of the UN in 1945. Countries that are not members of the United Nations can also become parties to the ICJ, by ratifying the Statute of the International Court of Justice, which currently has 50 signatories.

– *Matters under jurisdiction*

As the name suggests, the International Criminal Court deals with criminal matters. International Criminal Court talks in detail about the types of crimes it adjudicates, which are as follows:

Crime of genocide, which means the specific intent to destroy wholly or partly a national, ethnic, racial or religious group, either by killing its members or by other means.

Crimes against humanity, which are serious violations involving large-scale attacks against civilian populations. The Rome Statute mentioned 15 crimes against humanity, such as murder, rape, enslavement, etc.

War crimes, which are grave breaches of the [Geneva conventions](#) in the context of armed conflict between countries. These crimes include the use of child soldiers, killing or torturing prisoners of war, etc.

Crime of aggression, which is the use of armed force by one State against the sovereignty, integrity or independence of another. This was added to

the scope of work of the ICC in July 2018.

The ICC is “the court of last resort”. It exercises its powers when a state’s legal system collapses, or when a government is the perpetrator of heinous international crimes.

On the other hand, the International Court of Justice is a civil court. It settles legal disputes between the member-states and gives advisory opinions on international legal issues referred to it by these member states in the form of the United Nations General Assembly or other authorized international agencies. The matters it generally deals with include sovereignty and boundaries, treaty violations, maritime disputes, trade disputes, etc. It is also called the World Court.

Jurisdiction & funding

While the territorial jurisdiction of the ICC is restricted to its member states, the territorial jurisdiction of the ICJ is wider, as it can deal with matters relating to any of the member states of the United Nations, which essentially means almost all the countries in the world.

In case of funding, the International Criminal Court, being an independent body, mainly functions on contributions made by state parties to the Rome Statute and voluntary contributions from the United Nations, governments, individual corporations, etc. Meanwhile, the International Court of Justice, being a part of the UN, is funded by the same.

The International Criminal Court and the International Court of Justice are fairly different in several respects, like their scope of work, relationship with the United Nations, funding, jurisdiction, etc. However, there is one thing which makes them alike i.e. their fundamental motive – to facilitate international peace and cooperation and to ensure that the world works as per the law.

Stand with Cuba:**Cuba To Inaugurate New Floating Power Plant**

This Turkish plant is moored in the bay of Havana and will provide about 130 megawatts to the national electric system, to which it was connected through the Melones substation.

FIDEL CASTRO

Energy Minister Livan Arronde announced that a new floating power plant arrived in Cuba on November 18 and will come into operation shortly to ensure the energy supply in his country.

This plant is moored in the bay of Havana and will provide about 130 megawatts (MW) to the National Electric System (SEN), to which it was connected through the Melones substation.

"The adjustment and start-up phase begins", Arronte said, adding that the power of this plant will allow scheduled maintenance to be carried out in other plants, which will facilitate the recovery of generation capacities.

The new power plant is a large barge with seven engines manufactured by Karpowership, a subsidiary company of the Turkish energy group Karadeniz. In recent years, Cuba also

acquired three other Turkish mobile power plants, all of which are located in Mariel Bay and contribute about 200 MW to the SEN.

Since the 1990s, Cuba has faced power outages that often last several hours a day. This situation is a direct consequence of the U.S. blockade that prevents the Revolutionary government from buying machines, spare parts, supplies, and fuel.

The last massive blackout took place in September, when the provinces of Holguin, Granma, Santiago de Cuba, and Guantánamo were left in darkness, affecting about 30 percent of the country's population.

Currently, Cuba depends on foreign oil to produce energy. However, by 2030, this Caribbean island aims to rebalance its energy matrix through renewable sources, which are expected to provide up to 37 percent of national energy needs.

France-Cuba Solidarity Group Rejects Euro Parliament Resolution

Cuba Cooperation France (CuabaCoop) strongly rejected on Friday the new resolution established by the European Parliament against Cuba, which is based on manipulated information about the island's human rights situation.

On Friday the French associations Cuba Cooperation France (CubaCoop) and France Cuba stood against the European Parliament's new resolution against Cuba, based on ma-

Miguel Díaz-Canel

nipulated information about violations of human rights in Cuba, which have politicized and interventionist intentions.

CuabaCoop and France Cuba denounced the text stated on Thursday by the European Parliament, a right wing strategy to affect relations between Cuba and the European Union (EU) and the Political Dialogue and Cooperation Agreement signed in 2016.

The European Parliament's resolution was approved by 393 votes in favor, 150 against and 119 abstentions. It asks for sanctions for presumed violations of human rights in

Cuba.

CubaCoop suggested the MEPs better look inward on human rights, with severe violations of women's rights in several countries in the region, as well as to join forces in fighting the COVID-19 pandemic, seeking more equitable access to vaccines.

France Cuba made reference to the reiterated interest of the European Parliament in analyzing Cuba, a matter that has been present in latest six plenary sessions, highlighting how this legislative body exhibits manipulation, politicization and double standards when dealing with human rights in Cuba.

“If the MEPs were really interested in the issue, they would discuss the flagrant violation of Cubans’ human rights caused by the economic, commercial and financial blockade imposed by the United States,” decreed the association.

In this regard, the association condemned the blockade, asking for respect and solidarity with Cuba.

Venezuela Slams the Intrusion of the EP in Cuban Affairs

Felix Plasencia, Venezuelan Foreign Minister, reflects his opposition on Thursday to the intrusion of the European Parliament in Cuba and reiterated the Bolivarian government's solidarity with the island.

On Thursday, Venezuelan Foreign Minister Felix Plasencia denounced the European Parliament's interference in Cuba matters.

In his Twitter account, Plasencia slams the intentions of the European Parliament to use the Human Rights issue in that Caribbean nation as a political instrument.

His statement came right after the European organization introduced Cuba's situation on the Thursday debate once again. This was the fourth time in the parliamentary session that this matter was on the table.

We had a pleasant meeting in Havana with the Foreign Minister and friend Bruno Rguez .P., framed in our political consultation mechanism. Our teams carried out exchanges to develop and deepen cooperation in bilateral and multilateral matters.

"Cuba is the only country in Latin America and the Caribbean about which there has been so much discussion (...) it shows the manipulation of the issue of human rights and the double standards of those who use it with a markedly political background," decreed Plasencia.

He explains that MEP would denounce the systematic violation that blockade represents for the Human rights if they were really interested in the human rights of Cuban people.

114 US Congressmen Urge Biden to Restore Engagement with Cuba

Led by Representatives Jim McGovern (MA), Barbara Lee (CA), Bobby Rush (IL) and House Foreign Affairs Committee Chairman Gregory Meeks (NY), 114 members of the U.S. Congress sent a letter to President Biden calling on him to advance a Cuba policy that addresses humanitarian needs, the economic crisis and engagement in areas of mutual interest.

On the eve of Dec. 17 - the seventh anniversary of the restoration of U.S.-Cuba relations - more than half of House Democrats demanded the restoration of the path to normalization and the reversal of Trump's policies and sanctions.

"The current humanitarian situation in Cuba is increasingly dire in terms of shortages of goods and food as well as decreased access to medical supplies in the midst of the COVID-19 pandemic. We urge you to take immediate humanitarian action - as the United Nations has repeatedly urged you to do - to suspend U.S. regulations that prevent food, medicine and other humanitarian aid from reaching the Cuban people. We also support broader change to deepen engagement with Cuba and move toward normalization of U.S.-Cuba relations," the letter states.

The representatives point out that complicated licensing and end-use verification processes impede the ability to ship or sell medical supplies to the island nation. In addition, the Trump administration's policy of restricting family remittances remains in place, preventing Cuban Americans from helping their own families during the pandemic.

"Trump's 'maximum pressure campaign' remains in place, with restrictions on remittances and travel, sanctions on the banking and tourism industries, and Cuba's inclusion on the list of state sponsors of terrorism. It is encouraging that Democrats in Congress are pushing the Biden Administration to right these wrongs," said Codepink co-founder Medea Benjamin.

The representatives call for bilateral engagement on migration, environment, security and health. They also point out that communications and internet access increased as a direct result of the policy of engagement under the Obama Administration.

"The Obama Administration's Cuba policy was very popular, not only among Americans in general, but also within the Cuban American community. This letter is an important breakthrough on Capitol Hill and will hopefully spur President Biden to fulfill his campaign promise to normalize relations with Cuba," said Angelica Salazar of Acere, the Alliance for Engagement and Respect for Cuba, a solidarity group seeking to end the blockade of Cuba.

Acere-affiliated organizations and individuals across the country worked tirelessly to bring the letter to the attention of Representatives and encourage them to sign on, including Codepink, Just Foreign Policy, Global Health Partners, Latin America Solidarity Committee, Building Relations with Cuban Labor, Solidarity Collective and Minnesota Cuba Committee.

World Leaders Sign up to End Subversion and Blockade on Cuba

TeleSUR English reproduces in full a letter signed by hundreds of world leaders and personalities in solidarity with the Cuban people and government up against the full-fledged destabilization attempts planned for November 15.

"TO THE INTERNATIONAL COMMUNITY

The United States has maintained a blockade against Cuba for more than sixty years. Since the nineties of the last century, Washington issued a series of laws that tightened it even more, trying to close off possibilities for the purchase of food, seeking to crush its people by hunger.

Donald Trump's government alone issued 243 measures that affect Cuba's economy much more, many of them during the Covid-19 pandemic. They are still in effect under the Joe Biden administration.

The objective has not changed: to suffocate the Cuban economy and cause suffering to its population so that it revolts against the revolutionary government.

Washington has arrogantly disregarded the annual condemnation of the United Nations General Assembly, which demands an end to this inhumane procedure.

At the same time, for decades the US government has been investing millions of dollars in the creation of "dissidents", of "opponents", of all kinds, irrelevant inside Cuba but extolled by the international press with the purpose of damaging the image of the revolution and thus justifying the application of the criminal blockade.

With this, it also seeks the isolation of Cuba, one of the main objectives being that the European Union should break off relations with Cuba.

Without hiding it, it allocates millions of dollars to promote internal subversion, calling for civil disobedience, anarchy and chaos, with the sole purpose of putting an end to the current political system and installing one that only responds to its interests.

Washington cares nothing for the immense scientific achievements of the revolution which, among other things, will make Cuba the first country in the world to have its entire population vaccinated against Covid-19 in a few weeks, and with its own vaccines.

Although Washington went to great lengths to prevent Cuba from acquiring even syringes with which to administer the vaccines.

Washington, in addition to counting on the complicity of the great corporate press, also relies on individuals who, mainly from Florida, set up campaigns calling for violent protests in the streets in order to overthrow the government.

Inside the country, individuals who feel supported and protected by Washington, using as a banner the difficult economic situation due to the blockade (a situation that is exacerbated by Covid, as in all other nations), call for subversive demonstrations. They do so regardless of the laws in force which prohibit any attack on the political system in force, as is logical political system in force, as is logical in all the states of the world. And even more so when it is incited by a foreign power.

We, the undersigned, once again call upon the government of the United States to cease the inhumane blockade against Cuba, and to stop its attempts to destabilize a nation that at no time has carried out actions against its security; much less has it interfered in its internal affairs, nor has it called upon the U.S. citizenry to subvert the Cuban government.

U.S. citizens to subvert the established order, in spite of the multiple and serious internal social problems of this world power.

November 10, 2021.

On the initiative of Ignacio Ramonet, journalist, Spain; Hernando Calvo Ospina, writer, France; Atilio Borón, sociologist, Argentina and Fernando Buen Abad, philosopher, Mexico,

we signed :

Dilma Roussef, former president of Brazil.

Rafael Correa, former president of Ecuador.

José Manuel Zelaya, former president of Honduras.

Ernesto Samper Pizano, former president of Colombia.

Adolfo Pérez Esquivel, Nobel Peace Prize, Argentina.

Martín Almada, Alternative Nobel Prize, Paraguay.

Pablo González Casanova, UNESCO Prize, Mexico.

Alfred de Zayas, UN independent expert, USA.

Jean Ziegler, former Special Rapporteur, UN, Switzerland.

César Luis Menotti, former coach of Argentina's national soccer team.

Monsignor Jacques Gaillot, France.

Leonardo Boff, liberation theologian, Brazil.

Marcelo Barros, Benedictine monk, Brazil.

Heinz Bierbaum, member of the European Parliament, president of the Party of the European Left,

Germany.

Maite Mola, MEP, vice-president of the Party of the European Left, Spain.

European Left Party, Spain.

Manu Pineda, MEP, Spain.

Yeidckol Polevnsky, Chamber of Deputies, Mexico.

Héctor Díaz-Polanco, Deputy, Mexico City, Mexico.

Bert Anciaux, Senator, Belgium.

Carlo Sommaruga, Senator, Switzerland.

María de Lourdes Santiago, senator, Puerto Rico.

François-Michel Lambert, deputy, France.

André Chassaigne, deputy, France.

Miguel Mejía, minister, Dominican Republic.

Juan E. Romero, deputy, National Assembly, Venezuela.

Michele de Col, Councilman of Venice, Italy.

Dmitrij Palagi, Councilman of Florence, Italy.

Thanasis Petrakos, Regional Councilor, Greece.

José Agualsaca, Legislator, Ecuador.

Costas Isychos, former Alternate Minister of Defense, former MP, Greece.

Dimitris Stratoulis, former MP, former minister, Greece.

Nandia Valavani, former Deputy Minister of Finance and former MP, Greece.

Olivio Dutra, former minister, Brazil.

Paulo Vanucchi, former minister, Brazil.

Juan Ramón Quintana, former minister, Bolivia.

Paolo Ferrero, former minister, Italy.

Ricardo Patiño, former minister, Ecuador.

Galo Chiriboga, former prosecutor, Ecuador.

Gabriela Rivadeneira, former president of the National Assembly, Ecuador.

Piedad Córdoba, former senator, Colombia.

Giovanni Russo Spena, former senator, Italy.

Leonardo Caponi, former senator, Italy.

Eleonora Forenza, former Member of the European Parliament, Italy.

Juliana Isabel Marino, former ambassador, Argentina.

Rosa Rinaldi, former vice-president, Province of Rome, Italy.

Blanca Flor Bonilla, former congresswoman, El Salvador.

Kenarik Boujikian, former TJ-SP judge, Brazil.

Carlos Viteri, former congressman, Ecuador.

Fidel Narváez, diplomat, Ecuador.

Juan Carlos Monedero, Podemos Party, Spain.

Joao Pedro Stedile, Landless Movement, Brazil.

Tania Díaz González, Deputy and Vice-President of Communication of the PSUV, Venezuela.

Mauricio Acerbo, National Secretary of the Communist Refoundation, Italy.

Marco Consolo, International Relations, Communist Refoundation, Italy, Italy.

Andrea Ferroni, national coordinator Communist Youth, Italy.

Izquierda Unida, Spain.

Communist Party of Spain.

Communist Party of the Peoples of Spain.

Communist Party of Spain (m-l).

Ruben Suarez Ciria, Frente Amplio, Uruguay.

Lois López Leora, Anti-imperialist International of the Peoples, Argentina.

Ana Valentino, Movimiento Octubres, Argentina.

Manuel Bertoldi, Frente Patria Grande, Argentina.

Franco Zunino, President ARCI, Savona, Italy.

José Escoda, Frente Socialista, Puerto Rico.

Oscar Bonilla, Acción Política, Ecuador.

Cristian Armando, Fundación Sueños Colectivos, Argentina.

Ricardo Ulcuango, Indigenous leader, Ecuador.

Kanelis Giorgos, Deputy Secretary, Kalamata Labor Center, Greece.

Pratis Dimitris, DOY Mesinias Union, Greece.

Fernando Cardozo, CTA Autónoma, Argentina.

Mariano Ciafardini, Solidarity Party, Argentina.

Chico Buarque, musician, Brazil.

Willie Toledo, actor, Spain.

Norman Briski, actor, Argentina.

Chabela Rodríguez, singer, Puerto Rico.

Daniel Devita, musician, Argentina.

Chico Diaz, actor, Brazil.

Takis Vamvakidis, actor, Greece.

Pierre Carles, filmmaker, France.

Adorno Martín, film director, Argentina.

Tania Hermida, filmmaker, Ecuador.

Ricardo KikoCerone, theater director, Argentina.

Enrique Dacal, theater director, Argentina.

Jorge Falcone, documentary filmmaker, Argentina.

Paula Ferré, troubadour, Argentina.

Fabián Bertero, musician, Argentina.

Facundo Jofre, troubadour, Argentina.

SolimarOrtizJusino, poet, Puerto Rico.

William Pérez Vega, PoetasenMarcha, Puerto Rico.

Juan Camacho, poet, Puerto Rico.

Francis Combes, poet, France.

Raúl Zurita, poet, Chile.

Jaime Svart, poet, Chile/Greece.

Mauricio Vidales, poet, Colombia.

Manuel Santos Iñurrieta, playwright, Argentina.

Cachito Vera, cultural manager, Ecuador.

Pablo Guayasamin, cultural manager, Ecuador.

TechiCusmanich, cultural manager, Paraguay.

Javier Etayo, humorist, Basque Country.

Pilar Bustos, artist, Ecuador.

María Centeno, artist, Venezuela.

Martha Moreleon, artist, Mexico/Greece.

Pavel Eguez, painter, Ecuador.
Ilonka Vargas, artist, Ecuador.
LoukiaKonstantinou, Cultural Center "Our America," Greece.

Fernando Morais, writer, Brazil.
Frei Betto, writer, Brazil.
Luis Britto García, writer, Venezuela.
Michel Collon, writer, Belgium.
Panagiotis Maniatis, writer, Greece.
Argentina Chiriboga, writer, Ecuador.
Vicente Battista, writer, Argentina.
TasosKantaros, writer, Greece.
Galo Mora, writer, Ecuador.
José Regato, writer, Ecuador.
Jenny Londoño, writer, Ecuador.

Patricia Villegas, President Telesur, Venezuela.
Wafi Ibrahim, journalist, Lebanon.
Manuel Cabieses, journalist, Chile.
Stella Calloni, journalist, Argentina.
Mario Silva, journalist, Venezuela.
Gustavo Veiga, journalist, Argentina.
Maxime Vivas, journalist, France.
Cathy Dos Santos, journalist, France.
Pascual Serrano, journalist, Spain.
GeraldinaColotti, journalist, Italy.
Orlando Pérez, journalist, Ecuador.
Carlos Aznárez, journalist, Argentina.
Ivano Iogna Prat, journalist, Luxembourg.
MeryKampouraki, journalist, Greece.
Maria Kaliva, journalist, Greece.
Daniele Biacchessi, journalist, Italy.
Juan Carlos Espinal, journalist, Dominican Republic.
AscanioBernardeschi, journalist, Italy.
Kintto Lucas, journalist, Ecuador.
TelmaLuzzani, journalist, Argentina.

José Manzaneda, Cuba Información, Spain.
Jorge Elbaum, journalist, Argentina.
Fabrizio Casari, journalist, Italy.
Sandra Russo, journalist, Argentina.
Omar Ospina, journalist, Ecuador.
Sally Burch, journalist, Ecuador.
Xavier Lasso, journalist, Ecuador.
Elaine Tavares, journalist, Brazil.
Mabel Elina Cury, journalist, Argentina.
Horacio Finoli, journalist, Argentina.
Patricia Latour, journalist, France.
Fernando Arellano Ortiz, journalist, Colombia.
Vaquelis Gonatas, Red Solid@ria, Greece.

BeinuszSmukler, American Association of Jurists, USA.
Carol Proner, jurist, Brazil.
Eduardo "Tuto" Villanueva, lawyer, Puerto Rico.
Wilma Reverón Collazo, lawyer, Puerto Rico.
Paul-Emile Dupret, lawyer, Belgium.
Carmen Diniz, lawyer, Brazil.
Yiannis Rachiotis, lawyer, Greece.
Geovy Jaramillo, lawyer, Ecuador.
Gianluca Schiavon, lawyer, Italy.
Héctor Ortega, lawyer, Spain.
Karla Díaz Martínez, lawyer, Chile.

Glenna Cabello, political scientist, Venezuela.
Gianni Vattimo, philosopher, Italy.
Graciela Ramirez, activist, Argentina.
Milagros Rivera, social leader, Puerto Rico.
Irene León, sociologist, Ecuador.
Paul Estrade, professor, France.
Paula Klachko, sociologist, Argentina.
Arantxa Tirado, political scientist, Spain.
Pasquale Voza, professor, Italy.
Angelo Baracca, professor, Italy.

Francisco Sierra Caballero, professor, Spain.

Ana Esther Ceceña, professor, Mexico.

Waldir Rampinelli, Professor, Brazil.

Nildo Domingos, professor, Brazil.

Emilio H. Taddei, Professor, Argentina.

Ioannis Kouzidis, Professor, Greece.

Juan Torres López, professor, Spain.

Andrea Vento, Professor, Italy.

Themis Tzimas, professor, Greece.

Dimitris Katsonis, professor, Greece.

Gonzalo Perera, mathematician, Uruguay.

Rosella Franconi, biotechnologist, Italy.

Fabrizio Chiodo, scientist, Italy.

Clóvis Cavalcanti, ecological economist, Brazil.

Rosella Franconi, researcher, Italy.

Gilberto López y Rivas, anthropologist, Mexico.

Alicia Castellanos, anthropologist, Mexico.

Tiziano Tussi, CESPI Scientific Committee, Italy.

Giovanna Di Matteo, geographer, Italy.

Luis E. Wainer, sociologist, Argentina.

David Chávez, sociologist, Ecuador.

Juan Paz y Miño, historian, Ecuador.

Eirini Nedelkou, architect, Greece.

Mario Della Rocca, researcher, Argentina.

Erika Silva, sociologist, Ecuador.

Julio Peña y Lillo, sociologist, Ecuador.

María Fernanda Barreto, researcher, Venezuela.

Nelson Rolim de Moura, editor, Brazil.

Pedro Páez, economist, Ecuador.

Miguel Ruiz, economist, Ecuador.

Ricardo Sánchez, economist, Ecuador.

Melania Mora, economist, Ecuador.

Cristian Orosco, economist, Ecuador.

Mario Ramos, sociologist, Ecuador.

Alessandro Fanetti, researcher, Italy.

Rafael Quintero, sociologist, Ecuador.

Movimiento Estatal de Solidaridad con Cuba, Spain.

MediCuba, Spain.

Sodepaz, Spain.

Samuel Wanitsch, coordination Switzerland-Cuba Association.

Marco Papacci, president Italy-Cuba Association.

Didier Philippe, President of the France-Cuba Association.

Victor Fernández, President Cuba Cooperación, France.

Didier Lalande, president Cuba Linda Association, France.

Charly Bouhana, president Asociación Cuba Sí Francia.

Roberto Casella, Circulo Granma Italy-Cuba.

Anna Serena Bartolucci, president AsiCuba, Italy.

உரிமைத்தமிழ்த்தேசம் படிக்க கீழே சொடுக்கவும்

https://drive.google.com/file/d/1MpAPq_W_H9UV17qKIK-1-BufDOayC_2m/view

தலைவர் பிரபாகரன்

இறுதி மாவீரர் நாள் உரை

தலைமைச்செயலகம்,

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்,

தமிழீழம்.

நவம்பர் 27, 2008.

எனது அன்பிற்கும் மதிப்பிற்குமுரிய தமிழீழ மக்களே! இன்று மாவீரர் நாள் தமிழீழத் தாய்நாட்டின் விடிவிற்காகத் தமது இன்னுயிரை ஈகம் செய்து, எமது இதயமெல்லாம் நிறைந்து நிற்கும் எம்முயிர் வீரர்களை நாம் நினைவு கூர்ந்து கௌரவிக்கும் புனித நாள்.

ஆண்டாண்டு காலமாக அந்நிய ஆதிக்கப் பிடிக்குள் அடங்கிக் கிடந்த எமது தேசத்தை, ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கு அடிபணியாத அடங்கா மண்ணாக மாற்றிவிட்ட எமது வீரமறவர்களைப் பூசித்து வணங்கும் திருநாள்.

எமது தேசம் விடுதலை பெற்று, எமது மக்கள் சுதந்திரமாக, தன்மானத்துடன் வாழவேண்டும் என்ற சத்திய இலட்சியத்திற்காக மடிந்த எமது மான வீரர்களை எமது நெஞ்சப் பசுமையில் நிறுத்திக்கொள்ளும் தேசிய நாள்.

எமது மாவீரர்கள் இந்த மண்ணை ஆழமாக நேசித்தார்கள். தாயக விடுதலைக்காகத் தமது கண்களைத் திறந்த கணம் முதல் நிரந்தரமாக மூடிய கணம் வரை அவர்கள் புரிந்த தியாகங்கள் உலக வரலாற்றில் ஒப்பற்றவை.

எந்த ஒரு தேசத்திலும் எந்த ஒரு காலத்திலும் நிகழாத அற்புதமான அர்ப்பணிப்புக்களை எமது மண்ணிலே எமது மண்ணுக்காக எமது மாவீரர்கள் புரிந்திருக்கிறார்கள்.

இந்த மண்ணிலேதான் எமது மாவீரர்கள் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்தார்கள். இந்த மண்ணிலேதான் அவர்களது பாதச்சுவடுகள் பதிந்திருக்கின்றன. அவர்களது மூச்சுக்காற்றும் கலந்திருக்கிறது. இந்த மண்ணிலேதான் எமது இனம் காலாதிகாலமாக, கொப்பாட்டன், பாட்டன் என தலைமுறை தலைமுறையாக வாழ்ந்து வருகிறது.

இதயத்தில் -
 இனத்தின் விடுதலை
 கரத்தில் -
 ஒரு தேசத்தின் வரலாறு
 சுதந்திர வாசல்வரை
 இவன்
 சுவடுகள் ஓயாதது.

சிங்களத்தின் கனவுகள் நிச்சயம் கலையும்

எமது இனச் சரித்திரம் நிலைபெற்ற இந்த மண்ணை ஆழமாகக் காதலித்து, இந்த மண்ணிற்காகவே மடிந்து, இந்த மண்ணின் மடியிலேயே எமது மாவீரர்கள் படுத்துறங்குகிறார்கள். அவர்கள் பள்ளி கொள்ளும் இந்த மண் எமக்கேயுரித்தான மண். எமக்கே சொந்தமான மண். இந்த வரலாற்று மண்ணை ஆக்கிரமித்து, அடக்கியாள சிங்களம் திமிர் கொண்டு நிற்கிறது. தீராத ஆசை கொண்டு நிற்கிறது.

மனித துயரங்களெல்லாம் அடங்காத, அருவருப்பான ஆசைகளிலிருந்தே பிறப்பெடுக்கின்றன. ஆசைகள் எல்லாம் அறியாமையிலிருந்தே தோற்றம்

கொள்கின்றன. ஆசையின் பிடியிலிருந்து மீட்சி பெறாதவரை சோகத்தின் சுமையிலிருந்தும் விடுபட முடியாது.

மண் ஆசை பிடித்து, சிங்களம் அழிவு நோக்கிய இராணுவப் பாதையிலே இறங்கியிருக்கிறது. உலகத்தையே திரட்டி வந்து எம்மோடு மோதுகிறது. இராணுவ வெற்றி பற்றிய கனவுலகில் வாழ்கிறது. சிங்களத்தின் இந்தக் கனவுகள் நிச்சயம் கலையும். எமது மாவீரர் கண்ட கனவு ஒருநாள் நனவாகும். இது திண்ணம்.

எனது அன்பான மக்களே!

என்றுமில்லாதவாறு இன்று தமிழீழத் தேசம் ஒரு பெரும் போரை எதிர்கொண்டு நிற்கிறது. இப்போர் வன்னி மாநிலமெங்கும் முனைப்புப்பெற்று உக்கிரமடைந்து வருகிறது.

சிங்கள அரசு இராணுவத்தீர்வில் நம்பிக்கைகொண்டு நிற்பதால், இங்கு இப்போர் நாளுக்குநாள் தீவிரமடைந்து விரிவாக்கம் கண்டு வருகிறது. தமிழரின் தேசிய வாழ்வையும் வளத்தையும் அழித்து, தமிழர் தேசத்தையே சிங்கள இராணுவ இறையாட்சியின் கீழ் அடிமைப்படுத்துவதுதான் சிங்கள அரசின் அடிப்படையான நோக்கம்.

தனித்து நின்று போராடுகிறோம்

இந்த நோக்கத்தைச் செயற்படுத்தி விடும் எண்ணத்தில், தனது போர்த்திட்டத்தை முழுமுனைப்போடு முன்னெடுத்து வருகிறது. தனது முழுப் படை பலத்தையும் ஆயுத பலத்தையும் ஒன்றுதிரட்டி, தனது முழுத் தேசிய வளத்தையும் ஒன்றுகூவித்து, சிங்கள தேசம் எமது மண் மீது ஒரு பாரிய படையெடுப்பை நிகழ்த்தி வருகிறது.

சிங்கள இனவாத அரசு ஏவிவிட்டிருக்கும் இந்த ஆக்கிரமிப்புப் போரை எதிர்த்து, எமது விடுதலை வீரர்கள் வீராவேசத்தோடு போராடி வருகின்றனர். உலகின் பல்வேறு நாடுகளும் தமிழ் இன அழிப்புப் போருக்கு முண்டு கொடுத்து நிற்க, நாம் தனித்து நின்று, எமது மக்களின் தார்மீகப் பலத்தில் நின்று, எமது மக்களின் விடிவிற்காகப் போராடி வருகிறோம்.

நெருக்கடிகள் நிறைந்த வரலாற்றுப் பயணம்

இன்று எமது விடுதலை இயக்கம் மிகவும் கடினமான, நெருக்கடிகள் நிறைந்த ஒரு வரலாற்றுப் பயணத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

உலகின் எந்தவொரு விடுதலை இயக்கமுமே சந்தித்திராத பல சரிவுகளை, பல திருப்பங்களை, பல நெருக்கடிகளை நாம் இந்த வரலாற்று ஓட்டத்திலே எதிர்கொண்டிருக்கிறோம்.

எமது பலத்திற்கு மிஞ்சிய பாரிய சக்திகளையெல்லாம் நாம் எதிர்கொண்டிருக்கிறோம். வல்லமைக்கு மிஞ்சிய வல்லாதிக்க சக்திகளோடு நேரடியாக மோதியிருக்கிறோம். அலையலையாக எழுந்த எதிரியின் ஆக்கிரமிப்புக்களை எல்லாம் நெருக்கு நேர் நின்று சந்தித்திருக்கிறோம்.

பெருத்த நம்பிக்கைத் துரோகங்கள், பெரும் நாசச் செயல்கள் என எமக்கு எதிராகப் பின்னப்பட்ட எண்ணற்ற சதிவலைப் பின்னல்களை எல்லாம் தனித்து நின்று தகர்த்திருக்கிறோம். புயலாக எழுந்த இத்தனை பேராபத்துக்களையும் மலையாக நின்று எதிர்கொண்டோம்.

இவற்றோடு ஒப்புநோக்குகையில், இன்றைய சவால்கள் எவையும் எமக்குப் புதியவையும் அல்ல, பெரியவையும் அல்ல. இந்தச் சவால்களை நாம் எமது மக்களின் ஒன்றுதிரண்ட பலத்துடன் எதிர்கொண்டு வெல்வோம்.

இந்த மண் எங்களின் சொந்த மண்

சிங்கள தேசம் ஆக்கிரமித்து அடிமை கொள்ளத் துடிக்கும் இந்த மண் அதற்கு என்றுமே சொந்தமானதன்று. இந்த மண் எமக்குச் சொந்தமான மண். பழந்தமிழர் நாகரீகம் நீடித்து நிலைபெற்ற மண். வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே எமது மூதாதையர் வாழ்ந்து வளர்ந்த மண்.

இந்த மண்ணிலேதான் எமது ஆதிமன்னர்கள் இராச்சியங்களும் இராசதானிகளும் அமைத்து அரசாண்டார்கள். எமது இன வேர் ஆழவேரோடியுள்ள இந்த மண்ணிலே, நாம் நிம்மதியாக, கௌரவமாக, அந்நியரின் அதிகார ஆதிக்கமோ தலையீடுகளோ இன்றி, எமது வாழ்வை நாமே அமைத்து வாழ விரும்புகிறோம்.

ஆங்கிலேய காலனியாதிக்கம் அகன்று, சிங்கள ஆதிக்கம் எம்மண் மீது கவிந்த நாள் முதல், நாம் எமது நீதியான உரிமைகளுக்காக அகிம்சை வழியிலும் ஆயுத வழியிலும் போராடி வருகிறோம்.

சுயநிர்ணய உரிமைக்கான எமது இந்த அரசியல் போராட்டம் கடந்த அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நீடித்துச் செல்கிறது. இந்த நீண்ட படிநிலை வரலாற்றில், வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் வெவ்வேறு வடிவங்களாக எமது போராட்டம் வளர்ச்சியும் முதிர்ச்சியும் கண்டு வந்திருக்கிறது.

ஆரம்பத்தில் அமைதியாக, மென்முறை வடிவில், ஜனநாயக வழியில் அமைதி வழிப்போராட்டங்கள் வாயிலாக எமது மக்கள் நீதிகேட்டுப் போராடினார்கள். அரசியல் உரிமை கோரி, தமிழ் மக்கள் தொடுத்த சாத்வீகப் போராட்டங்களைச் சிங்கள இனவாத அரசு ஆயுத வன்முறை வாயிலாக

மிருகத்தனமாக ஒடுக்க முனைந்தது.

அரசு ஒடுக்குமுறை கட்டுக்கடங்காமல் உக்கிரம் அடைந்து, அதன் தாங்க முடியாத கொடுமைகளை எமது மக்கள் சந்தித்தபோதுதான், வரலாற்றின் தன்னியல்பான விதியாக எமது விடுதலை இயக்கம் பிறப்பெடுத்தது.

சிங்கள இனவாத அரசின் ஆயுதப் பயங்கரவாதத்திலிருந்து எமது மக்களைப் பாதுகாக்கவே நாம் ஆயுதமேந்த நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோம். ஆயுத வன்முறை வழியை நாம் விரும்பித் தேர்வு செய்யவில்லை. வரலாறுதான் எம்மிடம் கட்டாயமாகக் கையளித்தது.

சமாதானத்துக்கு எப்போதும் நாம் தயார்

தவிர்க்கமுடியாத தேவையின் நிர்ப்பந்தமாக ஆயுதப் போராட்டத்தை வரித்துக்கொண்ட போதும், நாம் எமது மக்களின் தேசியப் பிரச்சினைக்குப் போரை நிறுத்தி, அமைதி வழியில் தீர்வு காணவே விரும்புகிறோம். இதற்கு எமது விடுதலை இயக்கம் என்றுமே தயாராக இருக்கிறது. நாம் சமாதான வழிமுறைகளுக்கு என்றுமே எதிரானவர்கள் அல்லர்.

அதேநேரம், நாம் சமாதானப் பேச்சுக்களில் பங்குபற்றத் தயங்கியதும் இல்லை. சமாதான வழிமுறை தழுவி, எமது மக்களின் அரசியல் உரிமைகளை வென்றெடுக்க, திம்புவில் தொடங்கி, ஜெனீவா வரை பல்வேறு வரலாற்றுச் சூழல்களில் பேச்சுக்களில் பங்குபற்றி வந்திருக்கிறோம்.

எமது மக்களின் தேசியப் பிரச்சினைக்குச் சமாதான வழியில் தீர்வுகாண நாம் முழுமனதுடனும் நேர்மையுடனும் செயற்பட்ட போதும் பேச்சுக்கள் எல்லாம் தோல்வியிலேயே முடிந்தன. சிங்கள அரசுகளின் விட்டுக்கொடாத கடும் போக்கும், நாணயமற்ற அரசியல் அணுகுமுறைகளும் இராணுவ வழித் தீர்விலான நம்பிக்கைகளுமே இந்தத் தோல்விகளுக்குக் காரணம்.

அனைத்துலகத்தை ஏமாற்றவே பேச்சுவார்த்தை நாடகம்

பிரமிப்பூட்டும் போரியற் சாதனைகளைப் படைத்து, சிங்கள ஆயுதப் படைகளின் முதுகெலும்பை முறித்து, படைவலுச் சமநிலையை எமக்குச் சாதகமாகத் திருப்பியபோதும், நாம் நோர்வேயின் அனுசரணையிலான அமைதிப் பேச்சுக்களிற் கலந்து கொண்டோம். போருக்கு முடிவுகட்டி, ஆறு ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்த அமைதிப் பேச்சுக்களில் நேர்மையுடனும், பற்றுறுதியுடனும் பங்குகொண்டோம். ஆயுதப் படைகளின் அத்துமீறிய செயல்களையும் ஆத்திரமூட்டும் சம்பவங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டு அமைதி பேணினோம்.

இத்தனையையும் நாம் செய்தது, சிங்கள இனவாத அரசு எமது மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளை ஏற்று நீதி செய்யும் என்ற நம்பிக்கையினால் அன்று. சிங்கள அரசின் சமாதான முகமூடியைத் தோலுரித்துக் காட்டி, சமாதானத்தில் எமக்குள்ள பற்றுறுதியை உலகத்திற்கு வெளிப்படுத்தவே நாம் பேச்சுக்களில் கலந்து கொண்டோம்.

உலக அரங்கில் பல்வேறு நாடுகளின் தலைநகரங்களில் அரங்கேற்றப்பட்ட இந்த அமைதிப் பேச்சுக்கள், தமிழ் மக்களின் அன்றாட அவசர வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையோ இனப்பிரச்சினையின் மூலாதாரப் பிரச்சினைகளையோ தீர்ப்பவையாக அமையவில்லை.

புலிகள் இயக்கத்தைப் பலவீனப்படுத்தி, தமிழர் தேசத்தையும் அனைத்துலக சமூகத்தையும் ஏமாற்றுவதற்கே சிறிலங்கா அரசு இப்பேச்சுவார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தியது.

பேச்சு என்ற போர்வையில், சிங்கள அரசு தமிழர் தேசம் மீது ஒரு பெரும் படையெடுப்பிற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்தது. போர் ஓய்வையும்

சமாதானச் சூழலையும் பயன்படுத்தி, தனது நலிந்து போன பொருளாதாரத்தை மீளக்கட்டி, தனது சிதைந்துபோன இராணுவப் பூதத்தை மீளவும் தட்டியெழுப்பியது.

பெருந்தொகையில் ஆட்சேர்ப்பு நிகழ்த்தி, ஆயுதங்களைத் தருவித்து, படையணிகளைப் பலப்படுத்தி, போர் ஒத்திகைகளைச் செய்தது. தமிழர் தேசம் சமாதான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்க, சிங்கள தேசம் போர்த் தயாரிப்பு வேலைகளிலேயே தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்தது.

சமாதான முயற்சிகளுக்கு ஊறுவிளைவித்த உலக நாடுகளின் தடை

இதேநேரம், சமாதான முயற்சிகளின் காவலர்கள் எனத் தம்மை அடையாளப்படுத்திய உலக நாடுகளில் ஒரு பகுதியினர் அவசரப்பட்டு அதிரடி நடவடிக்கையில் இறங்கியமை, சமாதான முயற்சிகளுக்கே ஊறு விளைவிப்பதாக அமைந்தது.

எமது சுதந்திர இயக்கத்தை இந்நாடுகள் ஒரு பயங்கரவாதக் குழுவாகச் சிறுமைப்படுத்திச் சித்திரித்து, தடை செய்யப்பட்ட இயக்கங்களின் வரிசையில் பட்டியலிட்டு, எம்மை வேண்டத்தகாதோராக, தீண்டத்தகாதோராக ஒதுக்கி ஓரங்கட்டி, புலம்பெயர்ந்து வாழும் எம்மக்கள் மீது வரம்பு மீறிய வரையறைகளை விதித்து, கட்டுப்பாடுகளைப் போட்டு, எமது விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக அவர்கள் முன்னெடுத்த அரசியற் செயற்பாடுகளுக்கு முட்டுக்கட்டைகள் போட்டன.

தாம் வாழும் நாடுகளின் அரசியல் சட்டவிதிகளுக்கு அமைவாக, நீதிநெறி வழுவாது எம்மக்கள் மேற்கொண்ட மனிதாபிமானப் பணிகளைக் கொச்சைப்படுத்தி சிங்கள அரசின் இன அழிப்புக்கு ஆளாகி, மனிதப் பேரவலத்திற்கு முகம் கொடுத்து நின்ற தமது தாயக உறவுகளைக் காக்க

எமது மக்கள் முன்னெடுத்த மனிதநேய உதவிப் பணிகளைப் பெரும் குற்றவியற் செயல்களாக அடையாளப்படுத்தி, தமிழ் மக்களின் பிரதிநிதிகளையும் தமிழின உணர்வாளர்களையும் கைது செய்து, சிறைகளிலே அடைத்து, அவமதித்தன.

இந்நாடுகளின் ஒரு பக்கச்சார்பான இந்த நடவடிக்கைகள், பேச்சுக்களில் நாம் வகித்த சமநிலை உறவையும், சமபங்காளி என்ற தகைமையையும் வெகுவாகப் பாதித்தன. இது சிங்கள தேசத்தின் இனவாதப்போக்கை மேலும் தூண்டி விட்டது. சிங்கள இனவாத சக்திகள் உசாரடைந்து, எமக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி உயர்த்தின. இது சிங்கள தேசத்தை மேலும் இராணுவப் பாதையிலே தள்ளிவிட்டது.

அனைத்துலக நாடுகளின் பாராமுகம்

சிங்கள தேசம் சமாதானக் கதவுகளை இறுகச் சாத்திவிட்டுத் தமிழர் தேசத்தின் மீது போர் தொடுத்தது. அனைத்துலகத்தின் அனுசரணையோடு கைச்சாத்தான போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தையும் ஒருதலைப்பட்சமாகக் கிழித்தெறிந்தது. அப்போது சமாதானம் பேசிய உலக நாடுகள் ஒப்புக்குத்தானும் இதனைக் கண்டிக்கவில்லை. கவலை கூடத் தெரிவிக்கவில்லை.

மாறாக, சில உலகநாடுகள் சிங்கள தேசத்திற்கு அழிவாயுதங்களை அள்ளிக் கொடுத்து, இராணுவப் பயிற்சிகளையும், இராணுவ ஆலோசனைகளையும் இலவசமாக வழங்கி வருகின்றன. இதனால்தான் சிங்கள அரசு தமிழருக்கு எதிரான இன அழிப்புப் போரைத் துணிவுடனும் திமிருடனும் ஈவிரக்கமின்றியும் தொடர்ந்து வருகிறது.

இன்று சிங்கள தேசம் என்றுமில்லாதவாறு இராணுவ பலத்திலும்

இராணுவ அணுகுமுறையிலும் இராணுவ வழித் தீர்விலும் நம்பிக்கைகொண்டு செயற்படுகிறது.

தமிழினத்துக்கு எதிரான போர்

தமிழர் தாயகத்தில் இராணுவ மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்டி, ஆயுத அடக்குமுறையின் கீழ் தமிழர்களை ஆட்சிபுரிய வேண்டும் என்ற அதன் ஆசை அதிகரித்திருக்கிறது. இதனால் போர் தீவிரம் பெற்று, விரிவுபெற்று நிற்கிறது.

இந்தப் போர் உண்மையில் சிங்கள அரசு கூறுவது போல, புலிகளுக்கு எதிரான போர் அன்று. இது தமிழருக்கு எதிரான போர். தமிழ் இனத்திற்கு எதிரான போர். தமிழின அழிப்பை இலக்காகக் கொண்ட போர். மொத்தத்தில் இது ஓர் இன அழிப்புப் போர்.

இந்தப் போர் எமது மக்களைத்தான் பெரிதும் பாதித்திருக்கிறது. போரின் கொடூரத்தை மக்களுக்கு எதிராகத் திருப்பிவிட்டு, மக்கள் மீது தாங்கொணாத் துன்பப்பளுவைச் சுமத்தி, மக்களைப் புலிகள் இயக்கத்திற்கு எதிராகத் திருப்பிவிடலாம் என்ற நப்பாசையில் சிங்கள அரசு செயற்பட்டு வருகிறது.

பாதைகளை மூடி, உணவையும் மருந்தையும் தடுத்து, எமது மக்களை இறுக்கமான இராணுவ முற்றுகைக்குள் வைத்துக்கொண்டு, கண்மூடித்தனமான குண்டு வீச்சுக்களையும் எறிகணை வீச்சுக்களையும் நடாத்தி வருகிறது.

சொந்த நிலத்தை இழந்து, அந்த நிலத்தில் அமைந்த வாழ்வை இழந்து, அகதிகளாக அலையும் அவலம் எம்மக்களுக்குச் சம்பவித்திருக்கிறது. பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை சதா துன்பச்சிலுவையைச் சுமக்கின்ற

மக்களாக எம்மக்கள் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நோயும் பிணியும் உடல்நலிந்த முதுமையும் சாவுமாக எம்மக்களது வாழ்வு சோகத்தில் தோய்ந்து கிடக்கிறது.

வரலாறு காணாத கொடூர அடக்குமுறை

எமது மக்களின் உறுதிப்பாட்டை உடைத்து விடவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தோடு எமது எதிரியான சிங்கள அரசு இன்று எம்மக்கள் மீது எண்ணற்ற கொடுமைகளைப் புரிந்து வருகிறது. பெரும் அநீதிகளை இழைத்து வருகிறது.

உலகில் எங்குமே நிகழாத கொடூரமான அடக்குமுறைகளைப் பிரயோகிக்கிறது. எமது தேசத்தின் மீது ஒரு பெரும் பொருண்மியப்போரை தொடுத்து, எம்மக்களின் பொருளாதார வாழ்வைச் சிதைத்து அவர்களது நாளாந்த சீவியத்தைச் சீர்குலைக்கின்ற செயலிலே இறங்கியிருக்கிறது.

சிறிலங்கா படைகளின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள தமிழீழ நிலப்பரப்பில் மாதந்தோறும் நூற்றுக்கணக்கானோர் காணாமல் போகின்றனர். கொல்லப்படுகின்றனர். சிங்களப் பகுதிகளில் தமிழர் காணாமல் போவதும் கொல்லப்படுவதும் வழமையான நிகழ்ச்சியாகி விட்டது.

இராணுவ ஆக்கிரமிப்பில் உள்ள தமிழர் பகுதிகளிலே ஒரு மறைமுகமான இன அழிப்புக் கொள்கை இன்று வேகமாகச் செயற்படுத்தப்படுகிறது. சாவும் அழிவும் இராணுவ அடூழியங்களும் சொந்த மண்ணிலேயே சிறைப்பட்ட வாழ்வுமாக எம்மக்கள் நாளாந்தம் அனுபவிக்கும் துயரம் மிகக் கொடியது.

கைதுகளும், சிறை வைப்புக்களும், சித்திரவதைகளும், பாலியல் வல்லுறவுகளும், கொலைகளும், காணாமல் போதல்களும், புதைகுழிகளுக்குள் புதைக்கப்படுவதுமாக ஒரு நச்சு வட்டத்திற்குள் எமது

மக்களது வாழ்வு சுழல்கிறது.

எமது மக்களின் விடுதலை வேட்கையை அழிக்க முடியாது

இருந்தபோதும், எமது மக்கள் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. சுதந்திர தாகம் கொண்டு, எழுச்சி கொண்ட எம்மக்களை எந்தத் தடைகளாலும் எதுவும் செய்துவிட முடியாது. ஆகாயத்திலிருந்து வீழும் குண்டுகளாலும் அவர்களது விடுதலை வேட்கையை அழித்துவிட முடியாது.

எம்மக்கள் துன்பச்சிலுவையைச் சதா சுமந்து பழகியவர்கள். அழிவுகளையும் இழப்புக்களையும் நித்தம் சந்தித்து வாழ்பவர்கள். இதனால் அவர்களது இலட்சிய உறுதி மேலும் உரமாகியிருக்கிறது. விடுதலைக்கான வேகம் மேலும் வீச்சாகியிருக்கிறது.

பெரும் போருக்கு முகம் கொடுத்தவாறு, நாம் இத்தனை காலமாக இத்தனை தியாகங்களைப் புரிந்து போராடி வருவது எமது மக்களின் சுதந்திரமான, கௌரவமான, நிம்மதியான வாழ்விற்கே அன்றி வேறெதற்காகவும் அன்று.

எமது விடுதலைப் போராட்டம் எந்தவொரு நாட்டுக்கும் எதிரானதல்ல

உலகத் தமிழினத்தின் ஒட்டுமொத்தப் பேராதரவோடு நாம் இந்தப் போராட்டத்தை நடாத்தி வருகிறோம். அதுமட்டுமன்று, எமது போராட்டம் எந்தவொரு நாட்டினதும் தேசிய நலன்களுக்கோ அவற்றின் புவிசார் நலன்களுக்கோ பொருளாதார நலன்களுக்கோ குறுக்காக நிற்கவில்லை.

எமது மக்களது ஆழமான அபிலாசைகளும் எந்தவொரு தேசத்தினதும் எந்த மக்களினதும் தேசிய நலன்களுக்குப் பங்கமாக அமையவில்லை. அத்தோடு இந்த நீண்ட போராட்ட வரலாற்றில், நாம் திட்டமிட்டு எந்தவொரு

தேசத்திற்கு எதிராகவும் நடந்துகொண்டதுமில்லை.

உலக நாடுகளுடனும் இந்தியாவுடனும் நட்புறவு கொள்ள விரும்புகிறோம்

எமது விடுதலை இயக்கமும் சரி எமது மக்களும் சரி என்றுமே உலக நாடுகளுடனும், எமது அண்டை நாடான இந்தியாவுடனும் நட்புறவை வளர்த்துச் செயற்படவே விரும்புகிறோம்.

இதற்கான புறநிலைகளை உருவாக்கி, நட்புறவுப் பாலத்தை வளர்த்து விடவே சித்தமாக இருக்கிறோம். எமது நல்லெண்ணத்தை வெளிப்படுத்தி, காத்திரமான உறவுகளைக் கட்டியெழுப்புவதற்குக் காத்து நிற்கிறோம். எம்மை தடை செய்துள்ள நாடுகள், எமது மக்களது அபிலாசைகளையும் ஆழமான விருப்பங்களையும் புரிந்து கொண்டு, எம்மீதான தடையை நீக்கி, எமது நீதியான போராட்டத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென அன்போடு வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

இந்தியாவுடனான உறவுகளைப் புதுப்பிக்க விரும்புகிறோம்

இன்று இந்திய தேசத்திலே பெரும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. அங்கு அடங்கிக் கிடந்த எமது போராட்ட ஆதரவுக்குரல்கள் இன்று மீளவும் ஒங்கி ஒலிக்கின்றன.

எமது போராட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்ற ஏதுநிலைகள் வெளிப்படுகின்றன. கனிந்து வருகின்ற இந்தக் கால மாற்றத்திகேற்ப, இந்தியப் பேரரசுடனான அறுந்துபோன எமது உறவுகளை நாம் மீளவும் புதுப்பித்துக்கொள்ள விரும்புகிறோம்.

அன்று, இந்தியா கைக்கொண்ட நிலைப்பாடுகளும் அணுகுமுறைகளும்

தலையீடுகளும் ஈழத்தமிழருக்கும், அவர்களது போராட்டத்திற்கும் பாதகமாக அமைந்தன.

இனவாத சிங்கள அரசு தனது கபட நாடகங்களால் எமது விடுதலை இயக்கத்திற்கும் முன்னைய இந்திய ஆட்சிப்பீடத்திற்கும் இடையே பகைமையை வளர்த்து விட்டது.

இந்தப் பகைப்புலத்தில் எழுந்த முரண்பாடுகள் மேலும் முற்றிப் பெரும் போராக வெடித்தது. இதன் ஒட்டுமொத்த விளைவாக எமது மக்கள் பெரும் அழிவுகளைச் சந்திக்க நேர்ந்தது.

நாம் எமது இலட்சியத்தில் உறுதியாக நின்ற காரணத்தினால்தான் எமது இயக்கத்திற்கும் இந்திய அரசிற்கும் பிணக்கு ஏற்பட்டது.

எனினும், இந்தியாவை நாம் ஒருபோதும் பகை சக்தியாகக் கருதியதில்லை. இந்தியாவை எமது நட்புச் சக்தியாகவே எமது மக்கள் என்றும் கருதுகிறார்கள். எமது தேசியப் பிரச்சினை விடயத்தில் இந்தியப் பேரரசு ஒரு சாதகமான நிலைப்பாட்டை எடுக்கும் எனப் பெரிதும் எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

தமிழக உறவுகளுக்கு நன்றி

காலமும், கடல் கடந்த தூரமும் எம்மைப் பிரிந்து நிற்கின்ற போதும், எமது மக்களின் இதயத்துடிப்பை நன்கறிந்து, தமிழகம் இந்தவேளையிலே எமக்காக எழுச்சிகொண்டு நிற்பது தமிழீழ மக்கள் அனைவருக்கும் எமது விடுதலை இயக்கத்திற்கும் பெருத்த ஆறுதலையும், நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

எம்மக்களுக்காக ஆதரவுக் குரல் எழுப்பி, அன்புக்கரம் நீட்டும் தமிழக

மக்களுக்கும், தமிழகத் தலைவர்களுக்கும், இந்தியக் தலைவர்களுக்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே எமது அன்பையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இதேநேரம், எமது தமிழீழத் தனியரசுப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக வலுவாகக் குரலெழுப்புவதோடு, இந்தியாவிற்கும் எமது இயக்கத்திற்கும் இடையிலான நல்லுறவிற்குப் பெரும் இடைஞ்சலாக எழுந்து நிற்கும் எம்மீதான தடையை நீக்குவதற்கும் ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளை எடுக்குமாறு அன்போடு வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

எனது அன்பான மக்களே!

சிங்கள அரசியல் உலகத்தில் பெரும் மாற்றங்களோ, திருப்பங்களோ நிகழ்ந்து விடவில்லை. அங்கு அரசியல், போராகப் பேய் வடிவம் எடுத்து நிற்கிறது.

போருக்குக் குரல் கொடுக்கும் சிங்கள தேசம்

அன்பையும், அறத்தையும் போதித்த புத்த பகவானைப் போற்றி வழிபடும் அந்தத் தேசத்திலே இனக்குரோதமும் போர் வெறியும் தலைவிரித்தாடுகின்றன. அங்கு போர்ப் பேரிகைகளைத்தான் எம்மால் கேட்க முடிகிறது.

போரைக் கைவிட்டு, அமைதி வழியில் பிரச்சினையைத் தீர்க்குமாறு அங்கு எவரும் குரல் கொடுக்கவில்லை. சிங்களத்தின் அரசியல்வாதிகளிலிருந்து ஆன்மீகவாதிகள் வரை, பத்திரிகையாளர்களிருந்து பாமர மக்கள் வரை போருக்கே குரல் கொடுக்கிறார்கள்.

தமிழர் தேசம் போரை விரும்பவில்லை. வன்முறையை விரும்பவில்லை.

அகிம்சை வழியில், அமைதி வழியில் நீதி வேண்டி நின்ற எம் மக்களிடம் சிங்கள தேசம்தான் போரைத் திணித்திருக்கிறது.

எமது பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த சார்க் நாட்டுத் தலைவர்கள் கொழும்பிலே கூடியபோது, எமது தேசத்தின் நல்லெண்ணத்தை வெளிப்படுத்தி நாம் அறிவித்த பகைமைத் தவிர்ப்பையும் ஏற்க மறுத்து, அதனை ஏளனம் செய்து போரைத் தொடர்ந்து நிற்பதும் சிங்கள தேசம்தான். ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியாத அவமதிப்பூட்டும் நிபந்தனைகளை விதித்துப் போரைத் தொடர்வதும் சிங்கள தேசம்தான்.

சிங்கள தேசம் ஒரு பெரும் இன அழிப்புப் போரை எமது மண்ணிலே நிகழ்த்தி வருகிறது. இந்த உண்மையை மூடிமறைத்து, உலகத்தைக் கண்கட்டி ஏமாற்ற சிங்கள அரசுகள் காலங்காலமாகப் பல்வேறு அரசியல் நாடகங்களை அரங்கேற்றி வருகின்றன.

வட்டமேசை மாநாட்டில் தொடங்கி, இன்று அனைத்து கட்சிக் கூட்டம் என இந்த ஏமாற்று நாடகத்தின் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே செல்கிறது.

கடந்து சென்ற இந்த நீண்ட கால ஓட்டத்தில், சிங்கள அரசுகள் உலகத்தை ஏமாற்றியதைத் தவிர, தமிழரின் தேசியப் பிரச்சினைக்கு உருப்படியான எந்தவொரு தீர்வினையும் முன்வைக்கவில்லை.

மாறாக, சிங்கள தேசம் தனது படைக்கல சக்தியால் தமிழர் நிலங்களைப் பற்றியெரிய வைத்திருக்கிறது. தமிழரது அமைதியைக் கெடுத்து, அவர்களது நிலத்தில் அமைந்த வாழ்வை அழித்து, அவர்களை அகதிகளாக அலைய வைத்திருக்கிறது.

சிங்களம் யாருக்கு தீர்வை முன்வைக்கப் போகிறது?
தமிழரின் மூலாதாரக் கோரிக்கைகளை ஏற்க மறுத்து, தமிழர் தேசத்தை

இரண்டாகப் பிளந்து, அங்கு தமிழர் விரோத ஆயுதக்குழுக்களை ஆட்சியில் அமர்த்தி, இராணுவப் பேயாட்சி நடாத்துகிறது.

புலிகளைத் தோற்கடித்த பின்னர்தான் தமது தீர்வுத்திட்டத்தை அறிவிப்போம் எனக் கூறிக் கொண்டு, போரை நடாத்துகிறது. தமிழர்களைக் கொடுமைப் படுத்திக் கொன்றொழித்த பின்னர், சிங்களம் யாருக்கு தீர்வை முன்வைக்கப் போகிறது? தமிழரின் உண்மையான பிரதிநிதிகளை, அவர்களது பேரம் பேசும் சக்தியை அழித்துவிட்டு, எப்படிச் சிங்களம் தீர்வை முன்வைக்கப் போகிறது? தமிழரின் வரலாற்றுச் சொத்தான தாயக நிலத்தையே ஏற்க மறுக்கும் சிங்களம், எப்படி எமது மக்களுக்கு ஒரு நீதியான தீர்வை முன்வைக்கப் போகிறது?

தமிழரின் தேசியப் பிரச்சினை விடயத்தில், சிங்களம் அடக்குமுறை என்ற ஒரே பாதையில்தான் சென்று கொண்டிருக்கிறது. இராணுவ வன்முறைப் பாதையைக் கைவிட்டு, சிங்களம் நீதி வழங்கும் என எமது மக்கள் வைத்திருந்த சிறிய நம்பிக்கையும் இன்று அடியோடு அழிந்து விட்டது.

சிங்கள தேசத்திலே கடந்த அறுபது ஆண்டுகளாக நிகழாத அரசியல் மாற்றம் இனிவரும் காலங்களில் நிகழ்ந்துவிடப் போவதுமில்லை, அப்படி நம்பி ஏமாறுவதற்கு எமது மக்களும் தயாராக இல்லை.

ஆக்கிரமிப்புக்கு என்றுமே இடமளிக்கப் போவதில்லை

பூமிப்பந்திலே ஈழத்தமிழினம் ஒரு சிறிய தேசமாக இருக்கின்ற போதும் நாம் பெரும் வலிமை வாய்ந்த ஒரு சக்திமிக்க இனம். தன்னிகரற்ற ஒரு தனித்துவமான இனம். தனித்துவமான மொழியையும் பண்பாட்டு வாழ்வையும் வரலாற்றையும் கொண்ட ஒரு பெருமைமிக்க இனம்.

இப்படியான எமது அருமை பெருமைகளையெல்லாம் அழித்து, தமிழீழ

தேசத்திலே தமிழரின் இறையாண்மையைத் தகர்த்துவிட்டு, இராணுவப் பலத்தாற் சிங்களம் தனது இறையாண்மையை திணித்துவிடத் துடிக்கிறது. தமிழரின் சுதந்திர இயக்கம் என்ற வகையில், நாம் எமது மண்ணில் சிங்கள ஆக்கிரமிப்பிற்கோ சிங்கள ஆதிக்கத்திற்கோ என்றுமே இடமளிக்கப் போவதில்லை.

தொடர்ந்து போராடுவோம்

எத்தனை சவால்களுக்கு முகம்கொடுத்தாலும் எத்தனை இடையூறுகளை எதிர்கொண்டாலும் எத்தனை சக்திகள் எதிர்த்து நின்றாலும் நாம் தமிழரின் சுதந்திர விடிவிற்காகத் தொடர்ந்து போராடுவோம். வரலாறு விட்ட வழியில், காலம் இட்ட கட்டளைப்படி சிங்கள அந்நிய ஆக்கிரமிப்பு அகலும் வரை நாம் தொடர்ந்து போராடுவோம்.

புலம்பெயர் இளைய சமுதாயத்துக்கு பாராட்டு

இந்த வரலாற்றுச் சூழ்மையில், தமிழர் உலகின் எந்த மூலையில் வாழ்ந்தாலும் எந்தக் கோடியில் வளர்ந்தாலும் எமது தேச விடுதலைக்கு உறுதியாகக் குரலெழுப்பி, எமது சுதந்திர இயக்கத்தின் கரங்களைப் பலப்படுத்துமாறு அன்போடு வேண்டுகிறேன்.

அத்துடன், தங்களது தாராள உதவிகளை வழங்கித் தொடர்ந்தும் பங்களிக்குமாறும் உரிமையோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த சந்தர்ப்பத்திலே தேச விடுதலைப் பணியைத் தீவிரமாக முன்னெடுத்து வருகின்ற புலம்பெயர்ந்து வாழும் எமது இளைய சமுதாயத்தினருக்கும் எனது அன்பையும், பாராட்டுதல்களையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சத்திய இலட்சியத் தீயில் தம்மையே அழித்துச் சரித்திரமாகிவிட்ட எமது மாவீரர்கள் வழியில் சென்று நாம் எமது இலட்சியத்தை அடைவோமென

உறுதியெடுத்துக் கொள்வோமாக.

புலிகளின் தாகம் தமிழீழத் தாயகம்!

- தலைவர் பிரபாகரன்

தென் ஆப்பிரிக்க விடுதலைக் கருங்குயில்

ஈழத் தமிழரின் தோன்றாத் துணை

பேராயர் தெஸ்மாண் டூட்டு:

மறைந்தும் மறையாத மாமனிதர்!

தென் ஆப்பிரிக்க இனஒதுக்கல் எதிர்ப்பு இயக்கத்தவரும் அமைதிக்கான நோபல் பரிசு வென்றவரும் உலகின் உளச்சான்றாய்த் திகழ்ந்தவருமான பேராயர் தெஸ்மாண் டூட்டுவின் மறைவு தென் ஆப்பிரிக்க மக்களுக்கு மட்டுமல்ல, ஈழத் தமிழர்களுக்கும்,

ஒடுக்குண்ட மக்கள் அனைவருக்கும் துயரமளித்துள்ளது.

தமது நீண்ட நெடிய வாழ்நாளில் அவர் உலகெங்கும் துயரப்பட்ட மக்களினங்களின் உரிமைகளுக்காக சலியாது போராடினார். இனஒதுக்கலைக் கலைக்கும் முயற்சியில் கறுப்புத் தென் ஆப்பிரிக்கர்களுக்காகப் போராடியது மட்டுமல்ல, இலங்கைத் தீவின் ஈழத் தமிழர்கள் உட்பட உலகெங்கும் ஒடுக்குண்ட மக்களினங்களின் உற்ற நண்பரும் தோழருமாக விளங்கினார்.

“அநீதி கோலோச்சும் நிலைமைகளில் எப்பக்கமும் சேராமல் நடுநிலை காப்பீர்களானால், நீங்கள் ஒடுக்குமுறையாளனின் பக்கம் நிற்கத் தீர்மானித்து விட்டதாகப் பொருள்” - இதுவே அவர் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்த மெய்யியல்! தம் துணிவுமிக்க செயல்களால் இந்தக் கருத்துக்குப் பொருள்தந்தார். முதலில் இன ஒதுக்கலுக்கு எதிரான இயக்கத்தில் பங்கு வகித்தார். பிறகு உலகுதழுவிய முறையில் மாந்தவுரிமைகளுக்காகப் போராடினார்.

இலங்கைத் தீவின் பேரினவாத ஆட்சியாளர்களை எதிர்த்து அவர் மீண்டும் மீண்டும் வெளிப்படையாக ஒங்கிக் குரல் கொடுத்தார் என்பதை ஈழத் தமிழர்கள் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டார்கள். அவர் கொழும்பு ஆட்சியாளர்களைச் சாடியதோடு, நாட்டின் ஆய்தப்படைகள் தம் குற்றங்கள் தண்டிக்கப்படுமென்ற அச்சமே இல்லாமல் முழுமையான சட்ட விலக்குடன் தமிழர்களுக்கு எதிராகக் இனவழிப்புக் குற்றமே புரிய இடமளித்தமைக்காகப் பன்னாட்டுலகச் சமுதாயத்தையும் சாடினார்.

“மாந்தவுரிமைச் செயற்பாட்டாளர்களும், இதழாளர்களும், ஆட்சிக்கு எதிரானவர்களும் தொடர்ந்து இன்றளவும் ஒடுக்கப்படுவதும் காணாமலாக்கப்படுவதுமான நிகழ்வுகள் உண்மையில் கொடுந்திகலூட்டும் படியானவை” என்றார் டூட்டு. மூத்தவர்களின் குரலாக இறுதி மூச்சுவரை ஒலித்தவர் சிறிலங்காவில் போரின் கடைசிக் கட்டங்களில் இழைக்கப்பட்ட பெருந்திரள் வன்கொடுமைக் குற்றங்களுக்கான பொறுப்புக்கூறலை வலியுறுத்தி வந்தார்.

2013ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் சிறிலங்கா ஆட்சியாளர்கள் முன்னின்று நடத்திய பொதுநலவாய நாடுகளின் ஆட்சித் தலைவர்கள் கூட்டத்தைப் புறக்கணித்து

ஈழத்தமிழர்களுக்கு எதிரான போர்க்குற்றங்களைக் கவனப்படுத்த முதன் முதலாக அழைப்பு விடுத்தவர்களில் பேராயர் டூட்டூவும் ஒருவர்.

அந்த நேரத்தில் அவர் சொன்னார்: “சிறிலங்கா ஆட்சியாளர்கள் நாணயமாகச் செயல்படவில்லை என்று கருதுவதற்குப் போதிய காரணங்கள் உள். உலகம் தன்னாலியன்ற எல்லா வழிகளிலும் நெருக்குதல் கொடுக்க வேண்டுமென நினைக்கிறேன்.”

2014ஆம் ஆண்டு உலகு தழுவிய முறையில் 38 மாந்தவுரிமைச் செயற்பாட்டாளர்கள் மற்றும் அமைப்புகளோடு சேர்ந்து அவர் முன்வைத்த கோரிக்கை: சிறிலங்காவில் இழைக்கப்பட்ட போர்க்குற்றங்கள் குறித்தும், மாந்தகுலத்துக்கு எதிரான குற்றங்கள் குறித்தும் புலனாய்வு செய்திட ஐநா மாந்தவுரிமைப் பேரவை பன்னாட்டு விசாரணை ஆணையம் அமைக்க ஆணையிட வேண்டும் என்பதாகும்.

அதிகாரத்தைப் பார்த்து உண்மை பேச அஞ்சியவரல்லர் ஆயர் டூட்டூ. தலாய் லாமா தென் ஆப்பிரிக்காவுக்கு வருகை தர விசா வழங்க மறுத்து சீன அரசாங்கத்தின் அழுத்தத்துக்குப் பணிந்தமைக்காக தென் ஆப்பிரிக்க அரசாங்கத்தை அவர் வெளிப்படையாகவே குற்றஞ்சொன்னார். உலகுதழுவிய பெயரும் புகழும் பெற்றவராக இருந்த போதிலும் அவர் ஒருபோதும் ஒடுக்குமுறையாளர்களுக்கு விட்டுக் கொடுத்ததில்லை. ஒடுக்குமுறையால் பாதிப்புற்றுத் துயரம் சுமந்தவர்களைச் சாலப் பரிந்து ஏற்றுக் கொண்டவராகவே எப்போதும் இருந்தார். அவர்கள் ஆடிய போது அவரும் ஆடினார், அவர்கள் சிரித்த போது அவரும் சிரித்தார், அவர்கள் அழுத போது அவரும் அழுதார்.

ஈழத்தமிழர்கள் ஆற்றல்மிக்க தங்கள் கூட்டாளியை இழந்து விட்டனர் என்பது மட்டுமல்ல. உலகம் அறம்சார் திசைகாட்டி ஒன்றை இழந்து விட்டது. துணிவுக்கும் அறத்துக்கும் நீதிநெறிக்கும் ஆளுருவமாகத் திகழ்ந்தவர் ஆயர் டூட்டூ. அவர் இல்லாத உலகில் இன்னுங்கொஞ்சம் இருள் கூடிப்போனது போல் உணரப்படும்.

நீதிக்கான அவரது ஆர்வத்துடிப்பும், ஏழை எளியோர், ஒடுக்குண்டோர் பால் அவரது தோழமையும் நம்மை வழிநடத்த வேண்டும்.

ஆபேஸ்

+14167669544

காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்

மாதமிரு முறை இருமொழியேடு வடிவமைப்பு: தோழர் சமந்தா

இதழ்; 22: 2021 டிசம்பர் 30

Mabelfornightly@gmail.com

ஆசிரியர்: ஆறுமுகம் கோபால்

சிறப்பாசிரியர்: தோழர் தியாகு

பேராயர் டூட்டுவின் மறைவால், ஈழத் தமிழர்கள் அருமை நண்பரையும், தங்கள் குறிக்கோளுக்காகப் போராடும் உலக வீரனையும் இழந்து விட்டார்கள். எம் நெஞ்சிலும் நினைவிலும் அவர் என்றென்றும் பதிக்கப்பட்டிருப்பார்.